

РЕШЕНИЕ

№ 423

гр. София, 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **12430** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на С. И. И. против заповед № РД04-258/02.09.2019г. на кмета на район „Б.“ на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като недопустима, а по същество – неоснователна. Заинтересованата страна (ЗС) Е. Л. Д. чрез процесуалния си представител моли да бъде обявена нищожността на процесната заповед.
След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.
Установява се от представения нотариален акт (НА) вх. рег. № 33305/16.05.2008г. на Службата по вписванията (СВ), че ЗС Е. Д. е придобил имот с № 010020, подробно описан в същия НА. В представените скици № Ф01616/04.06.2008 и № 15-304138/16.05.2018г. като собственик на имота с преходен № 010020, а с идентификатор 37280.2136.20 е отбелязан само ЗС Е. Д.. От следващ НА с вх. рег. № 48288/03.07.2008г. на СВ се установява, че горепосоченият имот е собственост освен на ЗС, и на съпругата му Ю. Т. Д., като на 03.07.2008г. двамата са продали една втора идеална част от имота на жалбоподателката С. И..
Със заявление № РБН-ГР94-2605/16.08.2019г. ЗС поискал от кмета на район „Б.“ на СО да издаде заповед за индивидуализация на имот по чл.16, ал.4 и ал.5 от Закона за

устройство на територията (ЗУТ, в редакцията до изменението му от ДВ бр.13/2017г., а понастоящем – ал.б). Посочва се в уведомление изх. № 24-19317/15.07.2019г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър С. град (СГКК), че поземлени имоти с идентификатори 37280.2136.116 и 37280.2136.118 попадат в територията на местност „Клисура – Л.“ и са нанесени съгласно одобрен и влязъл в сила подробен устройствен план (ПУП). Последният е одобрен на основание чл.16 ЗУТ с решение № 772/04.12.2014г. на Столичния общински съвет (СОС), публикувано в Неофициалния раздел на Държавен вестник бр. 8/30.01.2015 г. Не се установява, нито се твърди това решение да е било обжалвано, поради което следва да се приеме, че с изтичането на 30-дневния срок от съобщаването ПУП е влязъл в сила.

С процесната заповед на ЗС Е. Д. като собственик на бивш имот с идентификатор 37280.2136.20 на основание чл.16, ал.б, изр.2 ЗУТ (в мотивите на заповедта посочена ал.5 съгласно предходната редакция на закона) е определен урегулиран поземлен имот (УПИ) VI-20, кв.36 за имот с идентификатор 37280.2136.116 (стар идентификатор 37280.2136.20), м. „в. з. Клисура - Л.“, район „Б.“, при съседни имоти с идентификатори 37280.2136.125, 37280.2136.119, 37280.2136.118, 37280.2136.117, 37280.2136.180, 37280.2136.115, съгласно горепосоченото решение на СОС.

Не се установява процесната заповед да е била съобщена на жалбоподателката. Последната се явява лице, чиито права и законни интереси се засягат неблагоприятно от така постановения акт, тъй като съгласно горепосочения НА от 03.07.2008г. тя е собственик на една втора идеална част от бившия имот, за който е определен нов такъв с процесната заповед. Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателката има правен интерес да оспори заповедта, както и, че оспорването е направено в законоустановения за това срок, доколкото не се установява дата на узнаване на съдържанието на заповедта, по-ранна от подаване на жалбата против нея.

Съгласно чл.16, ал.б ЗУТ, собствениците на поземлени имоти придобиват собствеността върху новообразуваните с плана УПИ от датата на влизане в сила на плана, като за всеки отделен урегулиран поземлен имот кметът на общината или упълномощено от него лице издава заповед с точно индивидуализиране на имота. 30-дневният срок от публикуването на съобщение за горепосочения ПУП е изтекъл на 01.03.2015г., неработен ден, каквито са и следващите два. Поради това, последният ден за валидно упражняване правото на жалба е бил 04.03.2015г. и доколкото не се установява друго, следва да се приеме, че ПУП е влязъл в сила на 05.03.2015г. Считано от тази дата, жалбоподателката, както и съпругата на ЗС – Ю. Д., видно от НА от 03.07.2008г., са били съсобственици на новообразувания с плана УПИ, заедно със ЗС Е. Д.. Като е определил само за последния новообразувания имот с идентификатор 37280.2136.116, административният орган е постановил незаконосъобразна заповед.

Предвид изложеното и като прецени оспорения акт съобразно чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е издадена в установената форма от компетентен орган – лице, надлежно овластено с представената заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г. на кмета на СО (т.5.1). При това обаче е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в неизясняване на релевантните в случая факти. Съгласно чл.7, ал.1 АПК, съответно – чл.35 АПК, административните актове се основават на действителните факти от значение за случая. Задължение на административния орган е да установи тези факти – чл.9, ал.2 АПК. В частност в случая, доколкото не е разполагал с възможност чрез

други доказателства да изясни, дали ЗС е единствен собственик на бившия имот, за да определи съответно притежателите на вещно право върху новообразувания такъв, административният орган е следвало да изиска от заявителя декларация за това обстоятелство, която е допустимо доказателствено средство на основание чл.43 вр. чл.39, ал.1 АПК. В резултат на това съществено нарушение на административнопроизводствените правила, процесната заповед е издадена в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това, тя следва да бъде отменена, а преписката – изпратена на ответника за ново произнасяне след изясняване на релевантното обстоятелство, кои са лицата, притежаващи право на собственост върху имота.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за възстановяване на разноските. Установява се последните да са в размер на 10 лв. – държавна такса, платена от жалбоподателката. Адвокатското възнаграждение в размер на 600 лв. е платено от ЗС, видно от преводно нареждане от 28.09.2020г. (л.74 от делото). Ето защо, ответникът не дължи възстановяване на тази сума на жалбоподателката.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № РД04-258/02.09.2019г. на кмета на район „Б.“ на Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на кмета на район „Б.“ на Столична община със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе, за произнасяне в едномесечен срок.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. И. И., с ЕГН [ЕГН], сумата 10 (десет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: